

El crític teatral Gonzalo Pérez de Olaguer va morir ahir després d'una llarga malaltia als 71 anys

Mestre de teatre

Marta Porter
BARCELONA

Hi ha mestres que deixen petja en la gent que coneixen i en la professió a què han dedicat la seva vida. Gonzalo Pérez de Olaguer (Gènova, 1936) va ser tant mestre de periodisme com mestre de teatre. Duia tots dos oficis a les venes des que va néixer; fill de crític teatral i veí i amic des de petit d'Adolfo Marsillach, una amistat que s'enlairava en la complicitat d'estimar el mateix art. I si Marsillach va ser company de jocs, tota la resta d'actors i directors catalans i espanyols en van ser amics amb els anys, ja que Gonzalo va saber dir el que s'havia de dir a tothom sense ofendre, però amb la ploma —o ordinador— afilada.

Ahir va morir un mestre de 71 anys d'un càncer que feia temps el tenallava i malgrat el qual seguia escrivint i fent crítiques de teatre per a *El Periódico*, on treballava des de feia 20 anys, setmana rere setmana. L'última, publicada dissabte passat, la va escriure des de l'Hospital del Sagrat Cor, on ahir va morir.

Des de tots els fronts

Gonzalo Pérez de Olaguer es va endinsar en el món del teatre des de tots els fronts. Primer dirigint obres europees amb el Grup Teatral Bambalines, que va crear el 1963, després la revista Yo-

Gonzalo Pérez de Olaguer en la presentació del seu llibre 'El anys difícils del teatre català' fa just tres mesos ■ RUTH MARIOT

Gonzalo Pérez de Olaguer sempre trobava un punt de vista positiu que beneficiés el teatre

rick *Revista de Teatro*, que va fundar i dirigir durant 9 anys, també com a empresari en un moment en què el teatre a Barcelona estava a les beceroles, amb la provocadora obra *La noche de los asesinos*, que va significar el debut de Mercè Sampietro, amiga fins avui, com amics han sigut directors, actors, empresaris, públic i periodistes. I entremig de tot això regentava una llibreria especialitzada en art

dramàtic al carrer Canuda de Barcelona, la Metropolitana, referent per a tots els teatrers.

Gonzalo Pérez de Olaguer va fer que l'ofici de crític anés més enllà dels diaris i va escriure llibres com *Teatre independent a Catalunya*; *Adolfo Marsillach, una biografia socio-teatral*; *TNB: història d'una oposició*; *Fira de Teatre al Carrer*, que recull els 25 anys de la Fira de Tàrraga, on no va faltar en cap edició, i, l'últim, publicat fa tan sols tres mesos, *Els anys difícils del teatre català. Memòria crítica* (Ed. Arola), on recull nombroses anècdotes. La seva vida dedicada al teatre li va valdre diversos premis, com el Premio Nacional de teatre en dues ocasions, l'ADB i el Palma de Alicante.

Últim acte

L'últim acte d'aquesta vida dedicada a l'escena serà demà, dimecres, a les 10 del matí, al tanatori de la ronda de Dalt, on des d'avui s'ha instal·lat la capella ardent. Amb tot, seguirem recordant aquella bonhomia que desprenia en tot moment, el seu caràcter positiu, la seva manera d'equilibrar pros i contres en una crítica, on sempre intentava treure'n alguna cosa positiva per animar la gent a seguir fent teatre. I també les llargues vetllades, a la sortida d'un teatre. ■

El temps de Bach segons Gavrilov

El pianista rus ofereix 'Les variacions Goldberg' a L'Auditori

Marta Porter
BARCELONA

El pianista rus Andrei Gavrilov (Moscou, 1955), que tancarà avui el II Festival de Piano de Barcelona a L'Auditori, té clar quin és el temps actual. "El que fa que Bach sigui un geni únic és la combinació entre el talent original i un fort caràcter alemany amb una autèntica

fe en Déu, una gran paciència i habilitat per treballar infinitament abraçant gairebé tota la música anterior. Aquest fonament ha produït la magnífica varietat de l'era musical post-Bach que encara s'està desenvolupant avui". I afegeix: "Només cal un bon cor per entendre Bach". Gavrilov tocarà *Les variacions Goldberg*.

Per al virtuós, Bach és com Einstein o Copèrnic: "Van donar la possibilitat a futures generacions de desenvolupar les seves idees en un món modern en canvi constant".

El pianista sap que els temps actuals no són gaire curosos amb l'art, i per això va deixar el circuit comercial fa uns anys sense apartar-se del tot dels escenaris. L'abandonament d'"el negoci de la música" va ser sense voler. "Va ocórrer de manera espontània, després d'entendre que simplement no podia complir les expectatives de la màquina musical. El seu déu és el diner, el meu déu és l'art. No poden anar junts", assenyala. Gavrilov assegura que l'única manera d'arribar a l'art és aconseguir que la seva "professió"

no sigui una "professió, sinó la joia de viure".

I no s'està de criticar la indústria de la música, que pot, diu, destruir grans talents i allunyar la gent dels auditoris. "Culpo al 100% la indústria de la música clàssica per la pèrdua d'interès de la major part del públic; han actuat com la indústria del pop, on la gent decideix molt ràpid què val la pena escoltar i què no perquè és molt simple. Quan la música clàssica actua de la mateixa manera és molt més difícil separar el bo del dolent, i amb això desconnecten i perden interès".

Malauradament, "la música clàssica té una aura d'elitisme on qualsevol pot amagar la manca de talent. Hi ha un greu error en la indústria musical que té a veure amb la quantitat, no amb la qualitat, i per tant produeix un 99% de produccions inaudibles". ■

Crítiques clàssica

Menys és més

Xavier Casanoves Danés

Pires interpreta Mozart

OBC i Maria João Pires, piano.
Dir.: E. Oué.
L'Auditori, 30 de maig

Menys és més. Aquest és el lema zen que Maria João Pires aplica al *Concert núm. 27* de Mozart. Ja no sorprenen el seu aspecte fràgil, l'actitud calmosa i les puntadetes de peu irreprimibles, indicadores d'un abrusament no per dominat menys revelador. La pianista portuguesa aconsegueix que l'oient es fixi en correspondències subtils en un context d'equilibri i naturalitat que remou una allau de plurivalències sentimentals.

Pires, com els divins Lipati o Haskil abans, aplega el rigor conceptual a la puresa i a la ultrasensibilitat, amb la conseqüència d'il·luminar angles recòndits de la partitura, sense escarafalls, sense divisme. Fent bona aquella transposició parsifaliana en què el temps es converteix en espai, deslloriga amb la música espais de catarsi i sublimitat. Eiji Oué, molt pendent de soldar l'OBC al seu piano, va usufructuar unes cordes

disciplinades, però va trascurar uns vents que sonaven una mica massa lliures. Perllongar l'encanteri amb un *Nocturn* de Chopin va ser el més lògic dels regals.

Després de tanta excel·lència, director i orquestra van admirar en la plasmació de la tràgica *Cinquena Simfonia* de Dmitri Xostakóvitx, un drama personal elevat a la categoria de còsmic, una mixtura d'exasperació, misteri, lirisme i glorificació i una de les simfonies més riques de contingut del segle XX.

Oué va dirigir la 'Cinquena' de Xostakóvitx amb perfecció

Oué, superant la propensió a sobreactuar per a la galeria, va dirigir la peça amb gestualitat involuclada i pertinent que elevava el nivell general. Una lectura d'alta volada que va assolir moments memorables i la més absoluta de les perfeccions en el primer clímax del final i en els solos de la *concertino*, Natalie Chee. Un òptim final de curs, penyora de qualitat per al vinent.

Cara a cara

X.C.D.

Temporada de cambra

Iván Martín, piano.
L'Auditori, 29 de maig

Cara a cara d'Enric Granados i Pau Casals, lligats per unes relacions d'admiració, afecte i col·laboració, que documenta l'exposició monogràfica sobre els seus paral·lelismes i contrastos que es pot veure al Museu de la Música i de la qual aquest recital és un corol·lari. I cara a cara d'ambdós amb un pianista, el canari Iván Martín, que enfoca una carrera internacional amb projectes com un concert amb l'Orquestra de París sota la batuta de Christoph Eschenbach.

Granados (Lleida, 1867) i Casals (el Vendrell, 1876) van coincidir al tombant del segle XIX en el foment de noves sensibilitats creant, l'un, una estètica emanada de la música popular amb voluntat de constituir —Pedrell *dixit*— la base d'una

música nacional, i erigit-se, l'altre, en el paradigma de l'artista al servei de l'ètica. Pensant en Casals van sonar la *Suite francesa* núm. 5 de Bach i la *Sonata* núm. 5 de Beethoven. Martín va impregnar de romanticisme les danses lentes de la primera i d'electricitat les ràpides i va aplicar a Beethoven un dramatisme escaient que bandejava l'humor del haydnà final. La versió del meravellós *adagio molto* l'assenyala com un pianista amb idees pròpies. A la seva tècnica només cal retreure-li unes recurrents distorsions del so en abandonar el pedal.

Va estar més a gust a la segona part amb dues de les *Danzas espanyoles*, els *Valses poètics* i l'espectacular *Allegro de concierto*, en un recorregut pels vincles de Granados amb la música popular, la de saló i la d'alt virtuosisme, amb lectures més properes al rigor constructiu de Rosa Sabater que a la senyorívola flexibilitat d'Àlícia de Larrocha.